

Sērijā **IZMEKLĒ KORMORANS STRAIKS** iznākušas grāmatas:

- Dzeguzes sauciens, 2017, 2018
 - Zīdītārpiņš, 2018
 - Ļaunuma raža, 2018
 - Baltā nāve, 2019
 - Nemierīgās asinis, 2021
-

“Piķamelnā sirds” ir aizraujošs, velnišķīgi smalks detektīvromāns, īsts meistardarbs. Satriecoša lasāmviela, plašs, sazarots, elektrizējošs spriedzes romāns ar klasiska 19. gadsimta “sabiedrības romāna” atvēzienu un amplitūdu, turklāt nostrādāts nevainojami precīzi.

Irish Independent

Lielisks, blīvi savērpts, saistošs detektīvromāns. Katra grāmata Robertam Galbraitam ir labāka par iepriekšējo.

Sunday Independent

Aizraujošs detektīvu darbs, īsti svētki lasītājiem.

BEST

Šajā romānā ar satriecošu gotisku nokrāsu apvienojas tradicionālie un mūsdienīgie elementi, tam piemīt meistarīgs vēriens.

Financial Times

ROBERT GALBRAITH

THE
INK BLACK
HEART

ROBERTS GALBRAITS

*PIKAMELNĀ
'
SIRDS*

No angļu valodas tulkojusi

Silvija Brice

821.111-31
Ga 243

Robert Galbraith
THE INK BLACK HEART

Copyright © J. K. Rowling 2022
The moral right of the author has been asserted.
All rights reserved.
First published in Great Britain in 2022 by Sphere.
Jacket design and image creation: Duncan Spilling © Little, Brown Book Group Ltd 2022
Scene photography: Figures – Duncan Spilling;
Scene – © iStock and Shutterstock

*Visi tēli un notikumi, kas minēti šajā darbā, neskaitot tos,
kas publiski zināmi, ir autora iztēles radīti, un jebkāda līdzība
ar reālām personām, dzīvām vai mirušām, ir pilnīgi nejauša.*

Roberts Galbraits
PIŅAMELNĀ SIRDS

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA
Projekta vadītāja *Una Orinska*
Tulkotājas redakcijā
Korektore *Diāna Graudiņa*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*
Maketētāja *Dace Polkmane*
Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-808.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Silvija Brice, 2023
© Mākslinieciskais noformējums, izdevums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2023
ISBN 978-9934-31-569-5

Stīvam un Lornai,
manai ģimenei, maniem draugiem
un diviem bastioniem, kas pasargā no anomijas,
mīlestībā

*Ir divi tumsas veidi. Viens ir Nakts...
Un otrs ir Aklums.*

Mērija Elizabete Kolridža
Šaubas

PROLOGS

Sirds brūces bieži ir nāvējošas, bet ne obligāti.

Henrijs Grejs, LKBL
(Londonas Karaliskās biedrības laureāts)

Greja anatomija

1

*Kam skatiens tavs pie manis kavējās,
Kam elpu aizturējis biji?
Nu vairs nemūžam nebūs tā kā tad,
Ja nebūtu šī mirkļa bijis.*

Mērija Elizabete Kolridža
Mirkļis

No visiem pāriem, kuri tajā ceturtdienas vakarā sēdēja “Rica” viesnīcas Rivoli bārā, nepārprotami vispatīkamāk laiku pavadīja pāris, kurš patiesībā nemaz nebija pāris.

Kormorans Straiks un Robina Ellakota – privātdetektīvi, biznesa partneri un pašpasludināti labākie draugi – svinēja Robinas trīsdesmito dzimšanas dienu. Abi bija jutuši zināmu biklumu, ieejot bārā, kas atgādināja *art deco* dārglietu šķirstiņu – tumšas koka sienas ar zeltītu apdari, Lalika pienstikla paneļi –, jo gan viens, gan otrs apzinājās, ka šis vakars ir unikāls visos teju piecos gados, kas aizritējuši kopš viņu iepazīšanās. Vēl ne reizi viņi nebija nolēmuši pavadīt vakaru viens otra sabiedrībā ārpus darba, bez citiem draugiem vai kolēģiem vai bez traumas kā iegansta (jo pirms dažām nedēļām gadījās, ka Straiks nejauši uzzilināja savai partnerei abas acis un kā kompensāciju atnesa viņai kariju no līdzņemamo maltīšu restorāna).

Vēl neparastāk bija tas, ka abi bija kārtīgi izgulējušies un tāpēc izskatījās lieliski. Robina bija tērpusies cieši piegulošā zilā kleitā, garie, sarkanīgi blondie mati bija svaigi mazgāti un izlaisti pār pleciem, un viņas partneris bija ievērojis atzinīgos skatienus, ar kādiem Robinu pavadīja vīrieši pie bāra. Viņš jau bija izteicis Robinai komplimentu par

opālu, kas zaigoja viņai kakla bedrītē, – viņas vecāku dāvanu trīsdesmitajā dzimšanas dienā. Opālu ieskāva mazi briljantiņi, bāra zeltainajā gaismā veidodami zaigojošu oreolu, un ikreiz, kad Robina pakustējās, opāla dzīlēs iemirgojās koši sarkanais uguns dzirkstis.

Straiks bija ģērbies savā iemīļotajā itāļu uzvalkā ar baltu kreklu un tumšu kaklasaiti. Tagad, kad viņš bija nodzinis nesen ataudzēto bārdu, bija pastiprinājies viņa līdzība ar Bēthovenu, kuram ir laužts deguns un nedaudz liekā svara, taču viesmīles siltais smaids, sniedzot Straikam viņa pirmo *Old Fashioned* kokteili, atsauc Robinai atmiņā to, ko par detektīvu reiz bija teikusi viņas bijušā vīra jaunā sieva Sāra Šedloka:

“Viņš ir savādi pievilcīgs, vai ne? Drusku nobružāts, taču tas man nekad nav traucējis.”

Melo tavu melošanu: Sārai vienmēr bija patikuši gludeni smukuliši, ko pierādīja arī tas, cik neatlaidīgi viņa bija medījusi un beigu beigās nomedījusi Metjū.

Sēdēdami viens otram pretī leoparda raksta krēslos pie divvietīga galdiņa, Straiks un Robina bija uzveikuši sākotnējo mulsumu, sākdami ar sarunu par darbu. Apspriežot izmeklējamās lietas, kas patlaban bija detektīvaģentūras darba kārtībā, katrs izdzēra pa jaudīgam kokteilim, un viņu smieklī, kļūdami arvien skaļāki, sāka piesaistīt gan bārmeņu, gan klientu skatienus. Drīz Robinai jau mirdzēja acis, seja bija mazliet piesārtusi, un pat Straiks, būdams krietni dūšīgāks par savu partneri un labi panesdams alkoholu, bija iedzēris pietiekami daudz burbona, lai justos patīkami dzīvespriecīgs un atslābinājies.

Pēc otrajiem kokteiļiem saruna kļuva personiskāka. Straiks, slavēna rokmūziķa ārlaulības dēļ, kurš bija sastapis savu tēvu tikai divas reizes mūžā, tagad pavēstīja, ka ar viņu gribot tikties viena no pusmāsām – Prūdensa.

“Kādi viņai īsti ir tie raduraksti?” Robina jautāja. Viņa zināja, ka Straika tēvs ir precējies trīs reizes un ka viņas biznesa partneris ir rezultāts vienas nakts dēkai ar sievieti, kuru avižnieki parasti dēvēja par “supergrūpiju”, taču Robinai nebija skaidrības par pārējiem dzimtas koka atzariem.

“Prūdensa ir Rokbija otrais ārlaulības bērns,” Straiks atbildēja. “Dažus gadus jaunāka par mani. Viņas māte bija tā aktrise – Lindsija Fantorpa. Jauktas rases sieviete. Spēlējusi vai visos seriālos – *EastEnders, The Bill...*”

“Vai tu gribi tikties ar Prūdensu?”

“Neesmu pārliecināts,” Straiks atzina. “Jau tāpat man ir sajūta, ka pietiek radnieku, ar kuriem jāuztur šādas tādas attiecības. Turklāt viņa ir psihoterapeite.”

“Kāda tipa?”

“Junga sekotāja.”

Redzējama viņa sejas izteiksmi, kurā sajaucās nepatika un piesardzība, Robina iesmējās.

“Kas tur slikts, ka viņa ir psihoterapeite un Junga sekotāja?”

“Nezinu... Spriežot pēc īsziņām, viņa man patiktu tīri labi, bet...”

Mēģinot atrast īstos vārdus, Straika skatiens pār Robinas galvu atdūrās pret bronzas paneli, kur bija attēlota kailā Lēda, kuru patlaban padara grūtu Zevs gulbja veidolā.

“...nu, viņa teica, ka arī viņai neesot klājies viegli ar tādu tēvu. Bet, kad uzzināju par viņas profesiju...”

Viņš aplusa un iedzēra burbonu.

“Tu nospriedi, ka viņa liekuļo?”

“Ne nu gluži liekuļo...” Straiks smagi nopūtās. “Visvisādi psihologi ir man stāstījuši, kāpēc es dzīvoju tā, kā dzīvoju, un cēloņus izskaidrojuši ar manu tā dēvēto ģimeni. Vienā no īsziņām Prūdensa apgalvoja, ka piedot Rokbijam – tas viņai bijis “dziedējoši”... Pie velna,” Straiks strupi noteica, “ši ir tava dzimšanas diena, runāsim par *tavu* ģimeni. Kāda ir tava tēva profesija? Tu nekad neesi stāstījusi.”

“Ak, vai tiešām?” Robina atsaucās mazliet pārsteigta. “Viņš ir aitu medicīnas, audzēšanas un vairošanās profesors.”

Straiks aizrijās ar kokteili.

“Kas tur smieklīgs?” Robina noprasīja, pacēlusī uzacis.

“Atvaino,” Straiks teica, klepodams un smiedamies reizē. “Tas vienkārši bija negaidīti.”

“Tavai zināšanai, viņš ir liela autoritāte savā jomā,” Robina piebilda tēlotā aizvainojumā.

“Aitu profesors... kā tur bija tālāk?”

“Aitu medicīnas, audzēšanas un vairo... *Kāpēc* tas ir tik smieklīgi?” Robina noprasīja, kad Straiks otrreiz izplūda smieklos.

“Nezinu, varbūt tā vairošanās,” Straiks atteica. “Un arī aitas.”

“Tēvam aiz uzvārda ir četrdesmit seši saisinājumi, kas apzīmē titulus un godalgas. Es bērņībā saskaitīju.”

“Ļoti iespaidīgi.” Straiks iedzēra burbonu un pūlējās saglabāt nopietnu seju. “Tātad – kad viņš sāka interesēties par aitām? Vai tā ir bijis vienmēr vai varbūt kāda īpaša aita piesaistīja viņa uzmanību, kad viņš bija...”

“Viņš *neguļ* ar aitām, Straik.”

Nu detektīvs smējās tā, ka citi atskatījās uz viņu.

“Viņa vecākais brālis mantoja ģimenes fermu, tāpēc tētis studēja veterinārmedicīnu Daremā un, jā, specializējās... Izbeidz zviegt, velns parāvis! Un viņš ir arī žurnāla redaktors.”

“Lūdzu, pasaki, ka tas ir žurnāls par aitām!”

“Jā gan. “Aitkopība”,” Robina atbildēja. “Un, pirms tu jautā, – nē, žurnālā nav foto rubrikas “Lasītāju iemīļotā aita”.”

Šoreiz Straika skaļos smieklus dzirdēja viss bārs.

“Klusāk!” Robina smaidīja, tomēr juta daudzos skatienus, kas tagad bija pievērsti viņiem. “Mēs taču negribam, lai mūs izraida no *vēl viena* Londonas bāra.”

“No Amerikāņu bāra mūs taču neizraidīja, vai ne?”

Straiks gaužām miglaini atcerējās, kas bija noticis pēc tam, kad viņš *Stafford* viesnīcas Amerikāņu bārā bija lūkojis iegāzt pa ģīmi kādam aizdomīgam tipam; atmiņas miglojās nevis tāpēc, ka viņš būtu bijis piedzēries, bet gan tāpēc, ka tobrīd bija tik saniknots, ka nespēja uztvert neko citu ārpus sava niknuma.

“Nu labi, mūs neizraidīja *klajā tekstā*, bet pamēģini aiziet uz turieni vēlreiz, tad tu redzēsi, kā tevi sagaidīs,” teica Robina, izmaksšķerēdama pēdējo olīvu no trauciņa, kas bija atnests kopā ar pirmo kokteili. Straiks viens pats jau bija notiesājis visus čipsus.

“Šarlotes tēvs turēja aitas,” Straiks sacīja, un Robina sajuta viegli sarosāmies interesi – kā vienmēr, kad viņš pieminēja savu bijušo līgavu, kas nenotika tikpat kā nekad.

“Tiešām?”

“Jā, Aranas salā,” Straiks apstiprināja. “Tur viņam ar trešo sievu bija milzīga māja. Aitkopība kā vaļasprieks, zini. Varbūt veids, kā norakstīt nodokļus. Izskatījās nūdien pēc vella – es domāju tās aitas –, neatceros šķirnes nosaukumu. Melnbaltas. Ar lieliem ragiem un dzeltenām acīm.”

“Izklausās pēc Jēkaba aitām,” Robina sacīja un, atbildēdama uz Straika vīpsnu, piebilda: “Bērnībā mūsu mājas tualetē stāvēja veselas grēdas ar “Aitkopības” žurnāliem – skaidrs, ka es pārzinu aitu šķirnes... Kāda ir tā Aranas sala?”

Patiesībā viņa gribēja jautāt: “Kāda ir Šarlotes ģimene?”

“Skaista, cik atceros, taču tajā mājā es biju tikai vienu reizi. Otrreiz vairs netiku ielūgts. Šarlotes tēvs neieredzēja mani ne acu galā.”

“Kāpēc?”

Straiks izdzēra kokteiļa paliekas, pirms atbildēja.

“Nu, bija daži iemesli, bet galvenais, manuprāt, bija tas, ka viņa sieva mēģināja mani pavest.”

Robina ieelsās daudz skaļāk, nekā gribēts.

“Jā. Man bija gadi divdesmit divi divdesmit trīs. Viņai bija vismaz četrdesmit. Ļoti izskatīga, ja vien kādam ir patikšana uz dāmām, kas noliesējušas no kokaīna.”

“Kā... kas...?”

“Mēs bijām aizbraukuši uz Aranu pavadīt nedēļas nogali. Šeherezade – tā sauca pamāti – un Šarlotes tēvs pamatīgi dzēra. Pusei ģimenes, visām pusmāsām un pusbrāļiem, bija arī narkotiku problēmas.

Pēc vakariņām mēs četratā sēdējām ārā un dzērām. Šarlotes tēvs no sāka gala nebija sajūsmā par mani – bija taču cerējis uz kādu ar daudz zilākām asinīm. Mums ar Šarloti bija ierādīta katram sava guļamistaba dažādos mājas stāvos.

Ap diviem naktī es kriehnās burās uzkāpu augšā uz savu istabu, izgērbos, iekritu gultā, nodzēsu gaismu, un pēc pāris minūtēm atvērās durvis. Saprotams, es nospriedu, ka nāk Šarlote. Istabā valdīja melna tumsa. Pavirzījās sānis, viņa ielida gultā man blakus...”

Robina apjēdza, ka sēž ar pavērtu muti, un aizvēra to.

“...pilnīgi kaila. Man vēl arvien nepielēca – biju iztempis gandrīz veselu pudeli viskija. Viņa... nu... pietuvojās man... ja saproti, ko es gribu teikt...”

Robina piespieda plaukstu pie lūpām.

“...un mēs skūpstījāmies, un tikai tad, kad viņa pačukstēja man pie auss, ka redzējusi, kā es esot blenzis uz viņas pupiem, kad viņa noliekušies pār ugunsgrūdu, es apjēdzu, ka esmu gultā ar namamāti. Tas, protams, nav svarīgi, taču es nebiju blenzis uz viņas pupiem. Biju tikai gatavojies viņu notvert, lai nepakrīt. Viņa bija tik pilnā, ka draudēja iekrist ugunī ikreiz, kad piemeta tai pagali.”

“Un ko tu dariji?” Robina caur pirkstiem jautāja.

“Izsprāgu no gultas tā, it kā man pakaļā būtu raķete,” Straiks atbildēja, un Robina sāka smieties. “Uzgrūdods mazgājamam galdiņam, apgāzu to un saplēsu kaut kādu gigantisku Viktorijas laika krūku. Viņa tikai ķiķināja. Man radās iespaids, ka viņa domā – es tūdaļ atgriezīšos gultā pie viņas, līdzko būs pārgājis šoks. Pa tumsu pūlējos atrast savus bokseršortus, kad atvērās durvis, un šoreiz tiešām nāca Šarlote.”

“Ak Dievs!”

“Jā, un viņa vis nepriecājās, atrazdama mani un savu pamāti kopā guļamistabā un piedevām plikus,” Straiks teica. “Atlīka minēt, kuru no mums viņa nogalinās pirmo. Tracis uzmodināja seru Antoniju. Ģērbies brokāta rītasvārkos, viņš auļoja augšā pa kāpnēm, bet bija tik piedzēries,

ka nebija sajozis rītasvārkus, kā nākas. Viņš ieslēdza gaismu un stāvēja ar pastaigu spieķi rokā, neapzinādamies, ka daikts karājas laukā, līdz uz to norādīja viņa sieva. “Entonij, mēs redzam tavu ķipariņu.”

Tagad Robina smējās tik nevaldāmi, ka Straikam, lai turpinātu stāstu, bija jāpagaida, līdz viņa nomierināsies. Pie bāra letes netālu no viņu galdiņa kāds sirms vīrs vēroja Robinu, tikko manāmi smīnēdams.

“Un tālāk?” Robina aizsulusies jautāja, susinādama acis ar mazo servjeti, kas bija atnesta kopā ar kokteili.

“Nu, cik atceros, Šeherezade nebūt nemēģināja taisnoties. Pat izskatījās, ka viņai tas viss ir tikai joks. Šarlote grasījās kļūpt viņai virsū, es apturēju Šarloti, un sers Entonijs acīmredzot secināja, ka pie visa esmu vainīgs es, jo neesmu aizslēdzis guļamistabas durvis. Arī Šarlote mazliet sliecās uz tādu viedokli. Bet dzīve skvotos kopā ar māti nebija lāgā sagatavojusi mani tam, ko var gaidīt no aristokrātijas. Kopumā jāteic, ka skvotos ļaudis uzvedās daudz pieklājīgāk.”

Straiks pacēla roku, dodams zīmi smaidošajai viesmīlei, lai atnes jaunus dzērienus, bet Robina, sāniem sāpot no smiešanās, piecēlās kājās.

“Aiziešu uz tualeti,” viņa aizsulusies teica, devās prom, un viņai ar skatienu sekoja sirmas vīrs pie bāra.

Izdzertie kokteiļi bija apjomā mazi, bet ļoti stipri, un Robina, gadiem ilgi ar krosenēm kājās staigādama pakaļ saviem novērošanas objektiem, bija atradinājusies valkāt augstpapēžu kurpes. Cieši turēdamās pie kāpņu margām, viņa devās pa sarkanu tepiķi noklātajām kāpnēm lejup uz dāmistabu, kas bija greznāka par visām, ko viņa redzējusi līdz šim. Toņi maigi sārti kā zemeņu makarūniem, apaļas marmora izlietnes, samta dīvāniņš, uz sienām uzgleznotas nimfas, iebridušas ūdensrožu ezeros.

Izmantojusi tualeti, Robina sakārtoja kleitu un pie spoguļa pārbaudīja, vai skropstu tuša no lielās smiešanās nav notecējusi pār vaigiem. Mazgādama rokas, viņa apdomāja Straika stāstu. Lai kā tas bija sasmidzinājis, tomēr reizē šķita arī drusku biedējošs. Strādādama detektīvbīrojā, Robina bija redzējusi neskaitāmas cilvēku dīvainības, to vidū arī seksuālas, tomēr dažreiz jutās nepieredzējusi un naiva salīdzinājumā ar savām vienaudzēm. Robinai nebija nekādas personiskas pieredzes ar seksuālo piedzīvojumu trakulīgākajiem variantiem. Visā mūžā viņai bija bijis viens vienīgs sekss partneris, viņa vēlējās pilnībā uzticēties cilvēkam, ar kuru guļ, un šai vēlmei bija vairāk iemeslu, nekā mēdz būt parasti. Tiesas priekšā reiz bija stāvējis pusmūža vīrietis ar vīlīgo slimības balto plankumu zem kreisās auss un apgalvojis, ka deviņpadsmitgadīgā Robina ir ievilinājusi viņu tumšās kāpnēs, lai nodarbotos ar seksu, un ka viņš

žņaudzis Robinu, līdz meitene zaudējusi samaņu, jo pati taču pateikusi, ka viņai “patīk tā nežēlīgāk”.

“Zini ko, tagad man labāk vajadzētu dzert ūdeni,” Robina paziņoja pēc piecām minūtēm, atkal apsēdusies pretī Straikam. “Tie kokteiļi ir baigi stiprie.”

“Par vēlu,” Straiks atteica, kad viesmīle nolika uz galda katram pa pilnai glāzei. “Varbūt gribi kādu sendviču, lai tas drusku uzsūc alkoholu?” Viņš sniedza Robinai ēdienkarti. Cenas bija astronomiskas.

“Nē, paklau...”

“Es nebūtu aicinājis tevi uz “Ricu”, ja nebūtu gatavs maksāt,” Straiks novēzēja roku plašā žestā. “Būtu pasūtījis torti, bet...”

“To uz rītvakaru jau ir pasūtījusi Ilsa, vai ne?” Robina uzminēja.

Viņu draudzene Ilsa nākamajā vakarā rīkoja viesības par godu Robinas dzimšanas dienai, un bija ielūgti arī citi draugi.

“Jā. Es nedrīkstēju tev stāstīt, tāpēc tev būs jātēlo pārsteigums. Starp citu, kādi ciemiņi tur būs?” jautāja Straiks, kuram tomēr gribējās zināt, vai tur būs arī tādi, kurus viņš nepazīst, it sevišķi vīrieši.

Robina nosauca visus ielūgtos pārus.

“...un tu un es,” viņa pabeidza.

“Kas ir Ričards?”

“Maksa jaunais draugs,” Robina paskaidroja. Makss bija viņas dzīvokļa īpašnieks, aktieris, kurš savā dzīvoklī izīrēja viņai vienu istabu, jo bez šīs īres naudas nespēja nomaksāt hipotēku. “Es sāku domāt, vai nav pienācis laiks izvākties no Maksa dzīvokļa,” viņa piebilda.

Pienāca viesmīle, un Straiks pasūtīja abiem pa sendvičam, pirms atkal pievērsās Robinai.

“Kāpēc tu domā par izvākšanos?”

“Nu, Maksam par filmēšanos televīzijas seriālā labi maksā, jau ir parakstīts līgums par otro sēriju, un abi ar Ričardu ir dikti samīlējušies. Negribu gaidīt, līdz mani palūgs izvākties. Turklāt,” Robina iedzēra malciņu kokteiļa, “man ir trīsdesmit gadu. Būtu tā kā laiks sākt dzīvot atsevišķi – vai tev tā nešķiet?”

Straiks paraustīja plecus.

“Es nemēdzu rīkoties saskaņā ar kādiem noteiktiem datumiem. Tas vairāk ir Lūsijas lauciņš.”

Kopā ar māsu Lūsiju Straiks bija pavadījis lielāko daļu bērnības, jo abi bija vienas mātes bērni. Parasti viņiem ar Lūsiju bija gluži pretēji uzskati par to, kas ir dzīves prieki un prioritātes. Lūsiju uztrauca tas, ka Straiks teju četrdesmit gadu vecumā joprojām dzīvo vienatnē, divās

irētās istabās virs sava biroja, bez jebkādiem stabilizējošiem pienākumiem – sievas, bērniem, hipotēkas, skolas vecāku sapulcēm, obligātām Ziemassvētku ballītēm ar kaimiņiem –, no kā savulaik bija aukstasinīgi izvairījusies arī viņu māte.

“Nu, man liekas, ir pienācis laiks sameklēt pašai savu mājokli,” Robina teica. “Man gan pietrūks Volfganga, bet...”

“Kas ir Volfgangs?”

“Maksa taksis,” Robina atbildēja, pārsteigta par Straika bargo toni.

“Ā... nospriedu, ka tas ir kāds vācietis, kurš tev iekritis sirdī.”

“Ha... nē,” Robina attrauca.

Tagad viņa tiešām jutās piedzērusies. Un cerēja, ka sendvičs palīdzēs.

“Nē,” viņa atkārtoja. “Makss nemūžam nemēģinātu sapazīstināt mani ar vāciešiem. Jāteic, tas ir patīkams izņēmums.”

“Vai ir daudz tādu, kuri cenšas sapazīstināt tevi ar vāciešiem?”

“Ne nu gluži ar vāciešiem, bet... Ak, tu taču zini, kā tas ir. Vanesa nemitīgi mudina mani reģistrēties tinderī, un māsīca Keitija grib iepazīstināt ar kādu savu draugu, kurš nupat pārcēlies uz Londonu. Tam ir iesauka Cirvis.”

“Cirvis?” Straiks atbalsoja.

“Jā, jo viņa uzvārds ir... tāds, kas izklausās pēc cirvja. Es neatceros.” Robina nenoteikti pavināja roku. “Viņš ir nesen šķīries, tāpēc Keitija domā, ka mums ideāli saskanētu. Tiešām nesaprotu, kāpēc lai divi cilvēki saderētu kopā tikai tādēļ, ka ir salaiduši dēli katrs savu laulību. Patiesībā nemaz...”

“*Tu* nesalaidi dēli savu laulību,” Straiks sacīja.

“Salaidu gan,” Robina iebilda. “Man vispār nebūtu vajadzējis precēties ar Metjū. Jau pašā sākumā viss gāja šķērsām un kļuva arvien sliktāk.”

“Viņš bija tas, kurš pārkāpa laulību.”

“Bet es vispār negribēju to laulību. Gribēju izbeigt to jau medusmēnesī, bet nepietika dūšas...”

“Tiešām?” Straikam tas bija kas jauns.

“Jā,” Robina apstiprināja. “Sirds dziļumos es zināju, ka tā ir viena liela alošanās...”

Mirkli viņa iztēlē atgriezās Maldīvās, tveicīgajās naktīs, kad vienatnē bija soļojusi pa balto smilšu liedagu pie viņu villas, kamēr Metjū gulēja, un jautājusi sev, vai tiešām ir iemīlējusies Kormoranā Straikā.

Atnesa sendvičus, un Robina palūdza glāzi ūdens. Kādu brīdi abi ēda klusēdami, līdz Straiks ierunājās:

“Es neregistrētos tinderī.”

“*Tu* neregistrētos – vai *man* nevajag reģistrēties?”

“Gan viens, gan otrs,” Straiks atbildēja. Viņš jau bija paguvis notiesāt pirmo sendviču un ķēries pie otrā, iekams Robina bija nokodusi divus kumosus. “Mūsu profesijā nav prātīgi pārāk daudz rēgoties tīmeklī.”

“To pašu es teicu Vanesai,” Robina sacīja. “Bet viņa ierosināja, lai lietoju izdomātu vārdu, līdz man kāds iepatiksies.”

“Nekas neveido tik stingru uzticēšanās pamatu kā viltota identitāte,” Straiks teica, un Robina iesmējās.

Straiks atkal pasūtīja kokteiļus, un Robina neiebilda. Bārā jau bija vairāk ļaužu nekā sākumā, sarunu kņada pieņēmas spēkā, un lustru kristāla piekariņus ietvēra dūmakains oreols. Tagad Robinai šeit patika visi bez izšķirības, no vecīgā pāra, kas klusi tērzēja, dzerot šampanieti, līdz rosīgajiem bārmeņiem baltajās žaketēs un sirmajam vīram, kurš uzsmaidīja viņai, kad viņa atskatījās. Bet visvairāk viņai patika Kormorans Straiks, kurš bija sagādājis šo brīnišķīgo, neaizmirstamo un grezno dzimšanas dienas vakaru.

Straiks, kurš pirms tiem daudzajiem gadiem, goda vārds, nebija blenzis uz Šeherezades Kempbelas krūtīm, tagad visiem spēkiem centās šajā ziņā tikpat pieklājīgi izturēties pret savu biznesa partneri, tomēr viņa acīs Robina vēl nekad nebija izskatījusies labāk: viņa bija pietvikusi no dzēriena un smiekliem, sarkanīgi blondie mati mirdzēja izkļiedētajā gaismā, kas plūda no zeltainā kupola viņiem virs galvas. Kad viņa pēkšņi noliecās uz priekšu, lai paceltu kaut ko no grīdas, aiz opāla piekariņa atklājās dziļš skats uz viņas krūtīm.

“Parfīms,” viņa teica un izslējās taisni, paņēmusi mazo, violeto maišīnu, kuru bija nesusi līdzī no *Liberty* veikala un kurā atradās Straika dzimšanas dienas dāvana. “Gribu iesmaržoties ar to.”

Viņa atraisīja lentīti, attina sainīti un izņēma stūraino, balto flakonu, un Straiks noskatījās, kā viņa uzsmidzina mazliet parfīma uz plaukstu locītavām un pēc tam – viņš piespieda sevi novērsties – iesmidzina to arī krūšu bedrītē.

“Cik burvīgs,” viņa teica, pacēlusī plaukstas locītavu pie deguna. “Paldies.”

Straiks pār galdu sajuta vieglu parfīma dvesmu: viņa ožu bija mazliet vājinājuši ilgie smēķēšanas gadi, tomēr viņš spēja izšķirt rozes un muskusa apakštoni, kas modināja domas par saulē sasīlušu ādu.

Tika atnesti jauni kokteiļi.

“Viņa acīmredzot ir piemirsusi, ka es lūdzu ūdeni,” sacīja Robina un nogaršoja savu *Manhattan*. “Šis man būs pēdējais. Tagad es reti staigāju uz augstiem papēžiem. Negribētos nogāzties garšļaukus “Rica” vidū.”

“Izsaukšu tev taksi.”

“Tu jau esi gana tērējies.”

“Finanšu ziņā mums klājas labi,” Straiks teica. “Pārmaiņas pēc.”

“Zinu – un vai tas nav fantastiski?” Robina nopūtās. “Mums tik tiešām ir veselīgs bankas konts un nāk lērums jaunu darbu... Straik, mums ir *panākumi!*” viņa starodama teica, un Straiks jūta, ka pats smaida tikpat starojoši.

“Kurš to būtu domājis?”

“Es,” Robina atbildēja.

“Kad tu iepazīnies ar mani, es biju tikpat kā bankrotējis, nakšņoju kabinetā uz saliekamās gultiņas, un man bija viens vienīgs klients.”

“Nu un tad? Man patika tas, ka tu nebiji nolaidis rokas,” Robina sacīja, “un es redzēju, ka tu lieliski dari savu darbu.”

“Kā tad tu to varēji redzēt?”

“Es tak skatījos, kā tu strādā!”

“Vai atceries, kā tu ienesi kabinetā to paplāti ar kafiju un cepumiem?” Straiks jautāja. “Man un Džonam Bristovam, tajā pirmajā rītā? Tobrīd es nespēju iedomāties, kur tu esi rāvusi to visu. Tas bija kā burvju triks.”

Robina iesmējās.

“Vienkārši palūdzu lejasstāva kaimiņam.”

“Un tu teici “mēs”. *“Man likās – ja mēs esam piedāvājuši klientam kafiju, to vajag arī sagādāt.”*”

“Tev nu gan ir atmiņa,” Robina sacīja, pārsteigta, ka Straiks visu atceras vārdā.

“Jā, nu... tu neesi... parasts cilvēks,” Straiks teica.

Viņš paņēma savu pustukšo glāzi un pacēla to.

“Par Straika un Ellakotas detektīvaģentūru! Un daudz laimes trīsdesmitajā dzimšanas dienā!”

Robina pieskandināja viņa glāzei ar savējo un izdzēra to tukšu.

“Velns, Straik, jau ir tik vēls!” viņa pēkšņi iesaucās, ieskatījusies rokaspulkstenī. “Man piecos jāceļas, jānovēro mis Džounsas mīlnieks.”

“Jā jau jā,” noņurdēja Straiks, kurš labprāt būtu pavadījis vēl pāris stundu šeit, ērtajā krēslā, zeltainā gaismā, pār galdu sajuzdams rožu un muskusa dvesmu. Viņš pamāja viesmīlei, lūgdams rēķinu.

Bažas apstiprinājās: Robina visai nedroši balansēja uz augstajiem papēžiem, iedama ārā no bāra, un viņai vajadzēja pārlietu daudz laika, lai somiņas dziļumos sameklētu garderobes žetonu.

“Vai tu, lūdzu, varētu paturēt?” Viņa sniedza Straikam maisiņu ar parfīma flakonu iekšā un turpināja vandīties pa somiņu.

Kad tika atnests mētelis, Straikam bija jāpalīdz viņai to uzvilkt.

“Es *tiešām* esmu pamatīgi pilnā,” Robina nomurmināja, paņemdamā atpakaļ violeto maisiņu, un pēc dažām sekundēm to pierādīja, ar papēdi aizķerdamās aiz malas apaļajam, sarkanajam paklājam uz vestibila marmora grīdas un bīstami sasvērdamās sānis. Straiks notvēra Robinu un, atstājis roku viņai ap vidukli, izveda viņu ārā pa vienu no sānu izejām, kas atradās abpus virpuļdurvīm, kurās viņš neuzdrikstējās Robinu ielaist.

“Atvaino,” Robina teica, kad abi piesardzīgi devās lejup pa stāvajiem akmens pakāpieniem pie “Rica”, un Straika roka joprojām bija ap viņas vidukli. Robinai patika just viņu sev blakus tik lielu un siltu: biežāk bija otrādi, viņa balstīja Straiku, kad daļēji amputētās labās kājas stumbenis liedzās nest viņa svaru pēc neapdomīgi lielas pārpūles. Straiks turēja Robinu tik cieši, ka viņas vaigs gandrīz kļāvās viņam pie krūtīm un viņa saoda pēckūšanās losjonu, ko Straiks bija lietojis šajā īpašajā gadījumā un kas pārmāca parasto tabakas dūmu smārdus.

“Taksometrs,” Straiks norādīja uz melnu kebu, kas patlaban tuvojās viņiem.

“Straik,” Robina teica, pacēlusi galvu, lai ieskatītos viņam acīs.

Viņa bija grasījusies pateikties par šo brīnišķīgo vakaru, taču, kad skatieni sastapās, vārdi nenāca pār lūpām. Īsu brīdi viss ap viņiem aizmiglojās, it kā viņi stāvētu kādas gausas vētras acī, kamēr apkārt dūc mašīnas, virpuļo gaismas, gājēji un mākoņu izraibinātas debesis, un reāls bija tikai pieskāriens un smarža, un Straiks, raudzīdamies Robinas sejā, tajā sekundē aizmirsa visas stingrās apņemšanās, kas bija iegrožojušas viņu gandrīz piecus gadus, tikko manāmi pielieca galvu, un viņa lūpas tuvojās Robinas lūpām.

Labpatiku Robinas sejā nevilšus nomainīja bailes. Straiks to pamatnīja, izslējās taisni, un, iekams abi bija pilnībā apjēguši notikušo, kāda kurjera motocikla ikdienišķā rūkoņa vēstīja, ka pasaule atgriezusies parastajās sliedēs; vētra bija beigusies, Straiks pavadīja Robinu līdz atvērtajām taksometra durvīm, un viņa krišus atkrita sēdekli.

“Arlabunakti!” viņš vēl uzsauca. Durvis aizcirtās, un taksometrs brauca prom, pirms apžilbusī Robina paspēja izlemt, ko jūt vairāk – šoku, pacilātību vai nožēlu.

2

*Ļauj runāt man ar tevi, manim dotā
Nemirstības daļa – mana dziļā sirds!*

Marija Džeina Džūsberija
Manai sirdij

Nākamajās dienās pēc vakara “Ricā” Robina dzīvoja mulsā satraukumā. Viņa labi apzinājās, ka Straiks ir uzdevis jautājumu bez vārdiem un ka viņa ir mēmi atbildējusi ar “nē” – daudz sparīgāk nekā tad, ja nebūtu sadzērusies burbonu un vermutu un nebūtu pārsteigta bez sagatavošanās. Tagad Straiks bija vēl atturīgāks, mazliet tēloti mundrs un apņēmīgi vairījās no jebkādiem personiskiem tematiem. Barjeras, kas bija pakāpeniski izzudušas piecos kopīgā darba gados, šķita atjaunojušās. Robina baidījās, ka būs aizvainojusi Straiku, un apzinājās, ka tiešām vajag krietni papūlēties, lai aizvainotu tik izturīgu un klusi pašpaļāvīgu cilvēku kā viņas biznesa partneris.

Tikmēr Straiks mocījās pašpārmētos. Nebūtu vajadzējis rīkoties tik muļķīgi un neapdomāti: vai gan viņš jau pirms vairākiem mēnešiem nebija secinājis, ka tuvas attiecības ar Robinu nav iespējamās? Abi pavadīja pārāk daudz laika kopā, bija juridiski saistīti biznesā, šī draudzība viņam bija pārāk vērtīga, lai riskētu to zaudēt, – tad kāpēc pārmērīgi dārgo kokteiļu zeltainajā kvēlē viņš bija atmetis visas labās apņemšanās un atļāvies tā aizrauties?

Pašpārmētiem piejaucās vēl nepatīkamākas emocijas. Patiesībā Straiks ļoti reti bija saņēmis atraidījumu no sievietēm, jo lieliski redzēja cilvēkiem cauri. Vēl nekad viņš nebija rīkojies, nebūdamas pārliecināts,

ka viņa rīcība tiks uztverta atsaucīgi, un nepavisam nebija piedzīvojis, ka sieviete reaģētu tā, kā bija reaģējusi Robina: ar izbīli. Drūmākajos brīžos Straikam pat šķita, ka tas ir varējis būt pretīgums. Jā, viņam bija laužts deguns, liekais svars un amputēta puse kājas, un biezo, tumšo, sprogaino matu dēļ skolasbiedri savulaik bija apsaukājuši viņu par kūšpauri – taču tas viss nekad nebija traucējis savaldzināt daiļas sievietes. Draugi, kuru acīm detektīva seksapīls palika apslēpts, nereti bija pauduši skaudību un pārsteigumu par viņa veiksmīgo seksuālo dzīvi. Bet varbūt tā bija neciešama iedomība – uzskatīt, ka pievilcība, kurai padevušās iepriekšējās mīļākās, saglabājas arī tagad, kad rīta klepus kļūst arvien stiprāks un tumšbrūnajos matos sāk parādīties sirmi pavedieni?

Vēl briesmīgāka bija doma, ka visus šos gadus viņš ir pilnīgi pārpratis Robinas emocijas. Robinas mulsumam tādos brīžos, kad starp abiem apstākļu dēļ radās fizisks vai emocionāls tuvums, viņš bija piedēvējis tādu pašu iemeslu kā savam mulsumam: apņēmību nepadoties kārdinājumam. Nākamajās dienās pēc tam, kad Robina bija mēmi atraidījusi viņa skūpstu, Straiks nemitīgi atsauc atmiņā gadījumus, kuri šķita pierādām, ka pievilcība ir abpusēja, un aizvien atkal atgriezās pie fakta, ka Robina savās kāzās bija pārtraukusi pirmo deju, lai steigtos viņam pakaļ, pamezdam Metjū vienu pašu uz dejasgrīdas. Robina un Straiks bija apkampušies uz viesnīcas kāpnēm, un tajā brīdī, turēdams apskautu šo meiteni ligavas tērpā, Straiks būtu varējis apzvērēt, ka viņas prātā saklausa to pašu bīstamo domu, kas ir arī viņa paša prātā: bēgsim, un pie velna visas sekas. Vai viņš to visu bija tikai iztēlojis?

Varbūt bija arī. Varbūt Robina tiešām bija gribējusi bēgt, taču – tikai atpakaļ uz Londonu un uz darbu. Varbūt viņa uzlūkoja Straiku tikai kā mentoru un draugu, bet neko vairāk.

Šādā nemierīgā un nomāktā noskaņojumā Straiks sagaidīja savu četrdesmito dzimšanas dienu, kas tika svinēta vakariņās restorānā. Šīs svinības, tāpat kā Robinai, rikoja abu kopīgie draugi Niks un Ilsa.

Šeit Robina iepazinās ar Straika visvecāko draugu no Kornvolas – Deivu Polvortu, kurš, kā jau Straiks reiz bija pareģojis, Robinai diez kā nepatika. Polvorts bija mazs augumā un plāpīgs, nievīgi komentēja visus Londonas dzīves aspektus un dēvēja par vecenēm visas sievietes, ieskaitot viesmīli, kura viņus apkalpoja. Robina un Straiks sēdēja katrs savā galda galā, un Robina gandrīz visu vakaru bija spiesta pieklājīgi tērzēt ar Polvorta sievu Peniju, kurai galvenie sarunu temati bija abi bērni, tas, cik Londonā viss ir dārgs, un tas, kāds stulbenis ir viņas vīrs.

Robina uzdāvināja Straikam dzimšanas dienā retu Toma Veitsa debijas albuma *Closing Time* izmēģinājuma ierakstu. Viņa zināja, ka Veitss ir Straika iemīļotais mūziķis, un visjaukākais iespaids viņai tovarar bija neveltots pārsteigums un prieks Straika sejā, kad viņš izsaiņoja dāvanu. Robinai šķita, ka Straika balsī, pateicoties par Veitsa albumu, ieskanas agrākā sirsnība, un viņa cerēja, ka šī dāvana liks saprast: sieviete, kurai viņš liktos pretīgs, nemūžam nebūtu veltījusi tik daudz pūļu, lai sameklētu dāvanu, par kuru nešaubās, ka tā viņu tiešām iepriecinās. Robina jau nevarēja zināt, ka Straiks klusībā jautā sev, vai viņu un sešdesmit piecus gadus veco Veitsu Robina būtībā uzskata par vienaudžiem.

Nedēļu pēc Straika dzimšanas dienas visvecākais aģentūras līgumdarbinieks Endijs Hačinsss iesniedza atlūgumu. Patiesībā tas nebija pārsteigums: lai gan Endija multiplā skleroze patlaban bija pierimusi, darbs prasīja pārāk daudz spēka. Viņi sarīkoja Endijam atvadu ballīti, kurā piedalījās visi, izņemot otro līgumdarbinieku Semu Bārklīju, kuram bija vien jāupurējas un jānovēro objekts Vestendā.

Kamēr Straiks un Hačinsss kroga galda pretējā pusē sprieda par darbu, Robina sarunājās ar nesen noligto aģentūras darbinieci Mišelu Grīnstrītu, kuru jaunie kolēģi pēc pašas lūguma dēvēja par Midžu. Midža, agrāk strādājusi Mančestras policijā, bija gara, slaida fitnesa fanātiķe lieliskā formā, ar isiem, gludi atsukātiem tumšiem matiem un dzidri pelēkām acīm. Robina jau bija paguvusi sajusties drusku pārtrumpota, ieraugot Midžas vēdera muskuļus, kad jaunā kolēģe bija pasniegusies pēc augšējās mapes uz dokumentu skapja, taču viņai patika Midžas tiešums un tas, ka pret Robinu viņa neizturējās augstprātīgi, lai gan no visiem aģentūras darbiniekiem Robinai vienīgajai nebija iepriekšējas pieredzes policijā vai armijā. Šajā vakarā Midža izpaua Robinai, ka galvenais iemesls, lai pārceltos uz Londonu, ir bijusi sāpīga attiecību izjukšana.

“Vai tās bija attiecības ar kādu kolēģi no policijas?” Robina jautāja.

“Nē. Nevienā darbā viņa nepalika ilgāk par pāris mēnešiem,” Midža atbildēja ar manāmu rūgtumu. “Viņa uzskata sevi par neatzītu ģēniju un ir nolēmusi vai nu uzrakstīt bestselleru, vai uzgleznot gleznu, kas iegūs Tērnera balvu. Es strādāju augām dienām, lai pelnītu naudu un apmaksātu rēķinus, bet viņa sēdēja mājās un nosita laiku tīmeklī. Es pieliku visam punktu, kad atklāju viņas profilu *Zoosk* iepazīšanās vietnē.”

“Ak vai, man ļoti žēl,” Robina teica. “Mana laulība beidzās, kad atradu briljanta auskaru mūsu gultā.”

“Jā, Vanesa man stāstīja,” sacīja Midža, kuru aģentūrai bija ieteikusi Robinas draudzene – policiste Vanesa. “Un vēl viņa teica, ka tu, dumiķe, neesi paturējusi to auskaru sev.”

“Es gan būtu to notirgojusi,” sarunā negaidīti iejaucās aģentūras sekretāre Pata Čānsija. Viņai bija piecdesmit septiņi gadi, rupja balss, ogļmelni mati un veca ziloņkaula krāsas zobi, ārpus biroja viņa smēķēja kā skurstenis, bet birojā pastāvīgi sūca e-cigareti. “Viens sievišķis reiz man pa pastu atsūtīja mana vīra apakšbikses, bezkaunīgā gov.”

“Nopietni?” Midža jautāja.

“O jā,” Pata noņurdēja savā zemajā balsī.

“Un ko tu dariji?” vaicāja Robina.

“Piespraudu tās pie ārdurvīm, lai viņš ierauga uzreiz, kad pārnāks no darba,” Pata atbildēja. Dziļi ievilkusi e-cigaretetes “dūmu”, viņa piebilda: “Un pretī es viņai nosūtīju kaut ko neaizmirstamu.”

“Ko?” Robina un Midža jautāja vienā balsī.

“Nav svarīgi,” Pata attrauca. “Pateikšu tikai, ka uz maizes to būtu pagrūti uzsmērēt.”

Trijotnes skaļie smieklī piesaistīja Straika un Hačinsa uzmanību: Straiks notvēra Robinas skatienu, un viņa smaidīdama raudzījās Straikam acīs. Viņš novērsās, juzdamies drusku priecīgāks, nekā bija juties jau krietnu laiku.

Tas, ka Endijs aizgājis no darba, radīja aģentūrā labi pazīstamu un ierastu spriedzi, jo pašlaik bija veicami vairāki laikietilpīgi uzdevumi. Klients ar iesauku “mis Džounsa”, kura sīvi cīnījās par aizbildnības tiesībām uz savu mazo meitiņu, bija uzdevusi aģentūrai savākt kompromitējošus faktus par bijušo mīļāko, un šis darbs patlaban bija svarīgākais un turpinājās jau ilgi. Mis Džounsai, izskatīgai brunetei, bija pārmērīgi liela vājība pret Straiku. Dāmas nekautrīgā uzplijība varbūt pat būtu nostiprinājusi viņa pašapziņu, kas būtu visai lietderīgi, ja ne tas fakts, ka klientes tiesību apvienojums ar uzmācību viņam šķita gaužām nepievilcīgs.

Viņu otrais klients bija arī visbagātākais: krievu-amerikāņu miljardieris, kurš dzīvoja te Maskavā, te Ņujorkā, te Londonā. Nesen no viņa mājas Sautodlijstrītā bija pazuduši divi ārkārtīgi vērtīgi priekšmeti, kaut gan signalizācijas sistēma nebija atvienota. Klients turēja aizdomās savu Londonā dzīvojošo padēlu un vēlējās, lai jauneklis tiek pieķerts nozieguma vietā, bet negribēja informēt nedz policiju, nedz sievu, kura sliecās uzskatīt savu atvasi – ballišu zvēru un bezdarbnieku – par neatzītu paraugpuisēnu. Tagad katrā mājas kaktā bija uzstādītas slepenas novērošanas kameras, ko kontrolēja aģentūra. Padēls, aģentūrā pazīstams ar

iesauku Kampējs, arī tika novērots – gadījumam, ja mēģinātu pārdot pazudušo Faberžē šķirstiņu vai Aleksandra Lielā galvu no hellēnisma laikmeta.

Aģentūras jaunākā lieta ar šifrētu nosaukumu “Divdabis”, pēc Robinas domām, bija īpaši nepatīkama. Visai slavena starptautisko ziņu korespondente, kura strādāja kādam amerikāņu TV kanālam, nesen bija pārtraukusi trīs gadus ilgušās attiecības ar draugu, tikpat slavenu TV producentu. Drīz pēc naidīgās šķiršanās žurnāliste atklāja, ka bijušais partneris joprojām uztur kontaktus ar viņas septiņpadsmitgadīgo meitu, Midžas iesauktu par Garkāji. Septiņpadsmitgadniece, gara un slaida, ar gariem blondiem matiem, figurēja tenku lapās – pa daļai sava slavenā uzvārda dēļ, pa daļai tāpēc, ka jau bija paguvusi piestrādāt par modeli. Aģentūra vēl nebija pieķērusi Garkāji un Divdabi seksuālos sakaros, taču abu ķermeņa valoda slepeno satikšanos laikā ne tuvu nebija kā tēvam un meitai. Šīs situācijas dēļ Garkājes māti mocīja dusmas, bailes un aizdomas, kas saindēja viņas attiecības ar meitu.

Pēc Endija aiziešanas visi bija tā pārstrādājušies, ka atviegloti uzelpoja, kad decembra sākumā Straikam izdevās no konkurējošas detektīv- aģentūras pārvilināt izbijušu Londonas centra iecirkņa policistu, vārdā Devs Šāhs. Straiks bija naidā ar šīs aģentūras šefu Miču Patersonu jau kopš tās reizes, kad Patersons bija licis novērot Straiku pašu. Uz jautājumu “Kāpēc jūs gribat pamest Patersona aģentūru?” Šāhs atbildēja: “Man ir apnicis strādāt pie sūdabraliņiem,” – un Straiks pieņēma viņu darbā uz līdzenas vietas.

Šāhs, tāpat kā Bārklijs, bija precējies un nesen kļuvis par tēvu. Viņš bija mazāks augumā nekā abi kolēģi, ar tik biežām skropstām, ka Robinai tās izskatījās mākslīgas. Aģentūrā Devs iepatīkās visiem: Straikam tāpēc, ka bija apķērīgs un rūpīgi rakstīja atskaites; Robinai tāpēc, ka prata jokot ar pilnīgi nopietnu seju, turklāt viņam nepiemita tas, ko viņa klusībā dēvēja par jēlību; Bārklijam un Midžai tāpēc, ka Devs jau pašā sākumā apliecināja sevi kā komandas spēlētāju, kurš nekādi neizrāda nepieciešamību pārtrumpot pārējos darbiniekus; un Patai (kura savā ķērksstošajā balsī izpauža to kādā piektdienā, kamēr Robina reģistrēja izdevumu kvītis) tāpēc, ka “viņš katrā laikā varētu sacensties ar Imrānu Hānu, vai ne? Tās acis!”

“Mhm, viņš ir ļoti glīts,” Robina vienaldzīgi piekrita, skaitīdama savas kvītis. Gandrīz visu aizritējušo gadu Pata bija neslēpti cerējusi, ka Robinu savaldzinās viens no iepriekšējiem līgumdarbiniekiem, tikpat izskatīgs, cik neciešams pēc dabas. Robina bija priecīga, ka Devs ir precējies.

Viņa bija spiesta uz laiku mest mieru dzīvokļa meklēšanai, jo strādāja garas stundas, tomēr brīvprātīgi pieteicās novērot miljardiera māju pa Ziemassvētkiem. Tas bija ērts aizbildinājums, lai svētkos neatgrieztos pie vecākiem Mesemā, jo viņa nešaubījās, ka Metjū un Sāra lepni vizinās savu jaundzimušo (dzimums pagaidām nezināms) pa pazīstamajām ielām, kur reiz pusaudža gados rokrokā staigājuši Metjū un Robina. Robinas vecāki bija vilušies, un Straiks acīm redzami vilcinājās pieņemt viņas piedāvājumu, juzdamies neveikli.

“Viss kārtībā,” Robina apgalvoja, vairīdamās paskaidrot iemeslus. “Es labprāt palikšu Londonā. Pērn Ziemassvētkos strādāji tu.”

Viņai pamazām uzmācās garīgs un fizisks nogurums. Gandrīz bez apstājas viņa bija strādājusi jau divus gadus, turklāt šajā laikposmā abi ar Metjū bija atsvešinājušies un pēdīgi arī oficiāli izšķīrušies. Raizēties lika augošais vēsums attiecībās ar Straiku, un, lai gan Robinai negribējās braukt uz Mesemu, arī izredzes strādāt svētkos bija nenoliedzami nospiedošas.

Un tad, decembra vidū, Robinas vismīļākā māsīca Keitija pēkšņi uzaicināja viņu gadumijā braukt līdzī slēpot. Kāds laulāts pāris bija atteicies piedalīties, jo atklājās, ka sieva gaida bērnu; par tūristu namiņu jau bija samaksāts, tāpēc Robinai būtu jāpērk tikai lidmašīnas biļete. Robina nebija slēpojusi nekad mūžā, taču Keitija un viņas vīrs grasījās uz maiņām pieskatīt savu trīsgadīgo dēlēnu, kamēr pārējie slēpos, un tas nozīmēja, ka Robinai vienmēr būs kāds, ar kuru parunāties, ja viņa nevēlēsies pavadīt laiku, krītot un klūpot iesācēju trasēs. Viņa nosprieda, ka šajā izbraukumā varbūt iegūs vajadzīgo garīgo līdzsvaru un sirdsmieru, ko nekādi nespēja iemantot Londonā. Tikai pēc tam, kad bija piekritusi priekšlikumam, viņa uzzināja, ka slēpotāju grupā būs ne vien Keitija ar vīru un laulāts pāris – kopīgi draugi no Mesemas –, bet arī Hjū “Cirvis” Džekss.

Straikam viņa neizpauda šīs detaļas, pateica tikai, ka radusies izdevība braukt slēpot un viņa vēlētos to izmantot, taču tad mazliet pagarināsies viņas plānotās brīvdienas ap gadumiju. Zinādams, ka Robinai iekrājies daudz vairāk brīvu dienu, nekā viņa grasās ņemt, Straiks nevilcinoties piekrita un novēlēja jauki pavadīt laiku.